

Nadragulya

A pelsőci hegyen ottan keves helyen van víz. És a bisztrai vállúk felett az ódalba' nincsen deszkavállú, se fa, hanem csak a föld, oszt a föld így be van fonva, oszt a' közé van föld betaposva. A kőből csöpög belé a víz. De egész éjszaka telegyön, úgyhogy nyáron a jószágot meg tudod itatni. Hát én vettem egy rátócskát Csetneken, olyan két literes rátócskát, ráköttem spárgára, és oda, ahova csöpögött be a víz, hát oda beletettem spárgával. Egy bisztrai parasztember ott kaszált a hegyen, hát nem elvitte mind a rátóstul. Nem hogy itt vóna vizet, de elvitte a rátómat is! No, mondom: várjal, hisz még az a húsz koronám van! Csak még rá kell szánnom egy napot, Csetnekre mennyi, meg az sincs ott mindég, a fazekas.

Hát én osztán fogtam magamat, nekem a nagybácsim Mellétében vót, az édesapámnak a testvérének a férje, szóval sógorbácsi vót nekünk, na ő fazekas vót. Lementem Mellétébe, a pelsőci hegyrő', tőle hoztam egy rátót megintcsak. Hát má' ő pénzt nem vett el, no de az nekem többbe kerűt, mint ha húsz rátót vettem vóna, hogy elmentem a nagybácsimhoz. Ő má' öregember vót.

– Van még itt – azt mondja –, fiam, adok.

– Hát jól van, csak egy kell nekem.

Hát elhoztam egy olyan két literes rátócskát. Mondom az embereknek – mer' ottan sok pásztorember van a hegyen, kijárt a gencsi, a bisztrai, újfalusi juhász, még az a pelsőci gulyás is, meg akik jöttek kaszálni a hegyekre. Há' mind odament vízér', mer' másutt víz nem vót. Hát én leeresztettem azt a rátócskát, spárgán, hogy csöpögött bele a víz a kőből. Mondom: má' ha ezt ellopja, ezt má' meg fogom tudnyi, hogy ki! Hát ott kaszált a hegyen, én meg tettem bele egy nadragulyaszárat. Amivel neki nem kellett kivenni a rátót, hanem színi onnan fel a vizet. Mer' olyan lyukas a szára a nadragulyának. Beletettem.

– Az anyád, apád istenit, meg fogom én azt tudnyi! – mondtam. – Megint ittam, megint iszok! Megint ittam, megint iszok! – elmondtam kilencszer; beledugtam.

Na, ott vót a szár... Csak menyünk, ott vót Sikúr Károly, nyugodjon, a másik Sikúr, a Zoli, azután ott vót Kotlárcsik János, ő vót a pelsőci

gulyás, ott vót a bisztrai gulyás, hát összejöttünk ottan vagy húszan.
Mondom:

– Gyertek – mondom –, menjünk, a kúthoz, leüljünk ott a kútnál!
Menünk oda: ott van!

A paraszt ott fekszik a kúton, oszt a szájával ízél:

– Aj teraz som pil, a zas pijem. [Megint ittam, megint iszok...] – má’ olyan nagy vót a hasa.

Há’ má’ a feje benne vót, oszt csak nyögött. Mondom:

– Megvagy az anyád kutya istenit, aki elvitte a rátót! Most má’ nem vitted el a rátót, de iszol!

Mondtam oszt annak a Kotláracsik Janinak, hát erős fiatalember vót, ő is, én is, meg Sikúr Károly, hárman megfogtuk:

– Emeljük fel az anyja úristenit, mer’ megdöglük! Tík meg – mondom –, a többi nyomogja a hasát!

Hát gyött ki belőle a víz, mint a dézsából, orrán-száján.

– Kurva paraszt – mondom –, itt ütlek agyon! Hát te falod be mind a vizet? Fogol még te itt vizet inni?!

Hát ült vagy egy fél órát ottan... Egyszer osztán kinyílt a szeme. Azt mondja nekem, hogy:

– Engedj meg, Pista, má’ többet nem iszok itt vizet!

– Má’ hogy ha gyössz a hegyre, hozzal magadnak vizet! Én rátót nem veszek neked, hát elvitted a rátót is!

– Többet – azt mondja – má’ nem iszok itt vizet.

Mondom:

– Nem, az anyád az istenit, elmégy a másvilágra, addig fogol inni!

Az borzasztó kutya dolog, a nadragulya.